

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 14 0 U 004847 21 Uvp
Banjaluka, 2.3.2023. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sudija Edine Čupeljić, predsjednika vijeća, Božane Vulić i Smiljane Mrše, članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Zdravke Čučak, u upravnom sporu po tužbi J. T. iz I. (u daljem tekstu: tužiteljica), koju zastupa punomoćnik Z. I., advokat iz S., radi poništenja odluke broj ... od 25.12.2020. godine tuženog Senata Univerziteta u I., u predmetu razrješenja člana-predstavnika akademskog osoblja u Upravnom odboru Univerziteta u I., odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Istočnom Sarajevu broj 14 0 U 004847 21 U od 24.3.2021. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 2.3.2023. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se uvažava, presuda Okružnog suda u Istočnom Sarajevu broj 14 0 U 004847 21 U od 24.3.2021. godine preinačava tako da se tužba odbija kao neosnovana i odbija zahtjev tužiteljice za naknadu troškova spora.

Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadu troškova odgovora na zahtjev.

Obrazloženje

Pobijanom presudom uvažena je tužba, osporeni akt poništen i obavezan tuženi da tužiteljici nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 600,00 KM. Osporenim aktom, donesenim u izvršenju presude Okružnog suda u Istočnom Sarajevu broj 14 0 U 004149 20 U2 od 3.12.2020. godine, tužiteljica je razriješena dužnosti člana-predstavnika akademskog osoblja Univerziteta iz S.- R. regije u Upravnom odboru Univerziteta u I. sa danom 4.9.2019. godine.

U obrazloženju presude se navodi da je osporeni akt donesen uz povredu odredbe člana 54. stav 1. tačka 21. Zakona o visokom obrazovanju („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 67/20), jer tom odredbom nije predviđeno da je tužiteljica, kao član Upravnog odbora, u obavezi da dostavlja dekanima informacije i materijale u vezi sa radom tog odbora. Pored toga, nisu ni jasni razlozi zbog kojih je u smislu odredbe člana 30. stav 4. Statuta Univerziteta, predloženo da se tužiteljica razriješi dužnosti člana Upravnog odbora i na koji način ispoljila nesposobnost za obavljanje te dužnosti u smislu odredbe člana 30. stav 3. tačka 5. tog Statuta.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje presude tuženi pobija njenu zakonitost zbog povrede zakona, drugog propisa, opšteg akta i povrede propisa o postupku koja je mogla biti od uticaja na rješenje stvari. Da postoji razlog za razrješenje utvrđen

odredbom člana 30. stav 3. tačka 5. Statuta Univerziteta, Senat je utvrdio na osnovu zahtjeva dekana sve četiri organizacione jedinice Univerzitea sa područja S.-r. regije, za pokretanje procedure razrješenja tužiteljice, jer od imenovane nisu dobijali nikakve informacije u vezi sa radom Upravnog odbora U. i materijalima koji su razmatrani na sjednicama ovog organa. Ovu nesaradnju sa fakultetima čije akademsko osoblje predstavlja u Upravnom odboru Univerziteta, tužiteljica nije negirala ni jednim svojim navodom, ni u postupku pred Upravnim odborom, niti u svojoj izjavi, a ni u tužbi. Stoga je neupitna osnovanost navedenog zahtjeva dekana povodom kojeg je Upravni odbor U. donio predmetni prijedlog za razrješenje tužiteljice sa funkcije člana Upravnog odbora. Zaključeno je da je nužno da član Upravnog odbora predstavlja i zastupa interese akademskog osoblja članica Univerziteta koje predstavlja, jer ukoliko član Upravnog odbora u ovom organu postupa suprotno interesima onih koje predstavlja i predstavlja samo svoje lične stavove, onda takav član Upravnog odbora i nije predstavnik akademskog osoblja koje treba da predstavlja u ovom organu. Imajući u vidu činjenicu da se dr J. T. prijavila na javni konkurs kao predstavnik akademskog osoblja S.-r. regije, te da ju je Senat Univerziteta izabrao za člana Upravnog odbora Univerzitea kao predstavnika navedene regije, imenovana je bila u obavezi da zastupa interese akademskog osoblja iz regije za čijeg je predstavnika izabrana, te da informiše akademsko osoblje koje predstavlja o aktivnostima Upravnog odbora Univerziteta, kao i da se sa istim konsultuje prije formiranja određenih stavova i mišljenja po pitanjima iz domena nadležnosti tog Upravnog odbora. Tužiteljica nije nikada nijednom od dekana četiri fakulteta koji pripadaju S.-r. regiji dostavila bilo kakve informacije i materijale u vezi sa sjednicama Upravnog odbora Univerziteta, iz kojeg razloga akademsko osoblje te regije u ovom periodu nije imalo nikakve informacije, ni uvid o aktivnostima Upravnog odbora. Predlaže da se usvoji zahtjev, preinači presuda i tužba tužiteljice odbije.

U odgovoru na zahtjev tužiteljica navodi da tuženom nedostaje procesno-pravni interes da zahtjevom za preispitivanje sudske odluke pobija presudu, jer istom nije meritorno riješeno o upravnoj stvari, pa tuženi nema pravni interes da zahtjevom pobija tu presudu. Opreza radi navodi se i da je zahtjev neosnovan, jer se na osnovu neprovjerenih tvrdnji uzima da je tužiteljica na drugi način ispoljila nesposobnost za obavljanje dužnosti. Predlaže da se zahtjev odbaci ili odbije, uz naknadu troškova.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijanu presudu i cjelokupne spise predmetne upravne stvari na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 u daljem tekstu ZUS), odlučeno je kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka spisa proizlazi da je tužiteljica na sjednici Senata Univerziteta održanoj dana 27.12.2017. godine izabrana za člana Upravnog odbora Univerziteta, kao predstavnik akademskog osoblja sa područja S.-r. regije. Dana 13.12.2018. godine, dekani P. f., E. f., M. fakulteta i M. a. Univerziteta u I., Upravnom odboru Univerziteta u I., podnijeli su zahtjev za pokretanje procedure opoziva tužiteljice sa funkcije člana Upravnog odbora Univerziteta za tu regiju, uz obrazloženje da im nije dostavljala informacije i materijale u vezi sa sjednicama Upravnog odbora. Zahtjev dekana je razmatran na sjednici Upravnog odbora održanoj 26.12.2018. godine, pa je odlukom broj ..., predloženo Senatu Univerziteta, a u smislu člana 30. stav 4. Statuta Univerziteta, da tužiteljicu razriješi dužnosti člana Upravnog odbora na osnovu člana 30. stav 3. tačka 5) Statuta. Odlučujući o prijedlogu, tuženi je na sjednici od 9.4.2019. godine, utvrdio da je tužiteljica ispoljila nesposobnost za obavljanje dužnosti člana Upravnog odbora, na način što je dužnost obavljala ne konsultujući i ne informišući o radu Upravnog odbora dekane organizacionih jedinica, zanemarujući činjenicu da u Upravnom

odboru predstavlja akademsko osoblje tih organizacionih jedinica, iz kojeg razloga su se stekli uslovi za razrješenje tužiteljice sa te dužnosti.

Pobijanom presudom tužba podnesena protiv te odluke je uvažena i osporeni akt poništen uz razloge koje je tuženi doveo u sumnju navodima zahtjeva.

Osnovano tuženi ukazuje da je postupljeno prema uputama nižestepenog suda iz presude od 3.12.2020. godine i da su obrazloženi razlozi zbog kojih je zaključeno da su ispunjeni uslovi za donošenje osporenog akta. Ukazano je na dužnosti člana Upravnog odbora, a na koju funkciju se tužiteljica prijavila putem javnog konkursa, te nakon utvrđene procedure izabrana kao predstavnik akademskog osoblja S.-r. regije. Sama činjenica da tužiteljica ne spori da nema saradnju sa dekanima fakulteta sa te regije, i prema ocjeni ovog suda, dovoljan je razlog za razrješenje sa te funkcije.

Tužiteljici je povjeren zadatak da rukovodi i realizuje interese akademskog osoblja te regije u okviru poslova koje Upravni odbor obavlja prema Zakonu o visokom obrazovanju i Statutu Univerziteta, a u cilju ostvarivanja funkcije upravljanja Univerzitetom, a što je zadatak Upravnog odbora, pa time i njegovih članova. To podrazumijeva aktivnost usmjerenu na komuniciranje sa dekanima regije za koju je izabrana kao predstavnik, na informisanje, dostavljanje materijala vezanih za dnevni red, te razmjenu mišljenja u odnosu na predviđene aktivnosti, a u cilju ostvarivanja ciljeva fakulteta te regije u okviru djelokruga rada Upravnog odbora.

Tužiteljica ne spori da, kao predstavnik akademskog osoblja Univerziteta iz S.-r. regije u Upravnom odboru Univerziteta u I., nije ostvarivala nikakvu saradnju sa dekanima fakulteta koje predstavlja, niti im je dostavljala materijale za sjednice Upravnog odbora, niti informacije o aktivnostima i pitanjima koja su činila dnevni red tog odbora. Pozvana da obrazloži razlog za tu nesaradnju, tužiteljica je na sjednici Senata izjavila da takva obaveza nije propisana Zakonom o visokom obrazovanju, ni Statutom Univerziteta, a nakon čega je napustila tu sjednicu.

Tačno je da takva obaveza nije propisana, ali se ista podrazumijeva i očekuje od člana Upravnog odbora, jer u suprotnom takva funkcija gubi i smisao i svrhu. Tužiteljica je zanemarila da je izabrana za predstavnika akademskog osoblja četiri fakulteta, pa je u tom svojstvu svakako imala obavezu da saraduje sa dekanima fakulteta koje predstavlja, a vezano za sva pitanja koja ih se tiču u okviru djelokruga rada Upravnog odbora. Način saradnje, s obzirom na to da nije propisan, se interno određuje, ali svakako podrazumijeva upoznavanje dekana fakulteta sa aktivnostima koje preduzima, bilo dostavljanjem materijala i informacija, bilo drugim vidom saradnje u cilju zaštite interesa tih fakulteta na sjednicama Upravnog odbora.

Kako tužiteljica ne spori da o aktivnostima Upravnog odbora, kao predstavnik akademskog osoblja S.-r. regije, nije iste obavještavala, niti je saradivala sa njima, dostavljala informacije i materijale, to tuženi nije pogriješio kada je takvu neaktivnost podveo pod nesposobnost za obavljanje te dužnosti u smislu odredbe člana 30. stav 3. tačka 5. tog Statuta. Za svoju odluku je tuženi dao valjano obrazloženje koje, kao pravilno, prihvata i ovaj sud, slijedom čega nije bilo razloga da se pobijanom presudom uvaži tužba tužiteljice i osporeni akt poništi.

Iz iznijetih razloga u pobijanoj presudi su ostvareni razlozi iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, iz kojeg razloga se zahtjev tuženog uvažava i pobijana presuda preinačava na način da se tužba odbija kao neosnovana, jer nisu ostvareni razlozi iz odredaba člana 10. ZUS za poništenje osporenog akta.

Odbijen je zahtjev tužiteljice za naknadu troškova sastava odgovora na zahtjev temeljem člana 387. stav 1. Zakona o parničnom postupku (Službeni glasnik Republike Srpske broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13), koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu odredbe člana 48. ZUS. Odgovor na zahtjev nije obavezna radnja u postupku, tako da propustom davanja odgovora ne nastaju nikakve posljedice za stranku. Kako sadržaj odgovora na zahtjev nije imao uticaja na ishod odlučivanja o zahtjevu, ovaj sud ocjenjuje da trošak sastava odgovora nije bio neophodan za okončanje postupka po ovom pravnom sredstvu.

Zapisničar
Zdravka Čučak

Predsjednik vijeća
Edina Čupeljić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić